

Podem madura a garrotades

Iglesias i Errejón s'acosten al congrés dels dies 11 i 12 de febrer enmig d'un ambient bel·licista que podria esberlar el partit

El fracàs del 'sorpasso' ha fet aflorar una guerra pel control orgànic i per la visualització del projecte



Pablo Iglesias i Íñigo Errejón, durant un ple al Congrés dels Diputats europeus. Foto: Arxiu.

Iglesias i Errejón s'acusen de deslleialtat i d'autoritarisme

Ja no és el partit fresc que va aterrar en la política espanyola en un moment en què bona part de la societat vivia assetjada per la crisi i escandalitzada pels casos de corrupció que es destapaven. De sobte, Podemos s'ha fet gran, però la maduració del projecte –que va néixer d'una papereta electoral amb la fotografia del dirigent que en aquell moment era més mediàtic– no és fruit de l'experiència adquirida per la irrupció a les institucions, sinó de les garrotades tàctiques i dialèctiques que cada dia es propinen els dos sectors que pugnen per obtenir el màxim control orgànic d'un experiment que poc temps enrere semblava que només podia morir per un excés d'èxit. Però, si continua l'espiral de malvolences

indissimulades i de ganivetades a plena llum del dia, els morats podrien sortir del congrés de Vistalegre II, que se celebrarà els dies 11 i 12 de febrer, començant a escriure el seu epitafi.

L'objectiu comú de Pablo Iglesias i d'Íñigo Errejón, convertir-se en partit de govern i suplantar el PSOE, durant un temps semblava factible, però entre els dos dirigents i les seves claques han aconseguit que, tot i les misèries del rival a batre, aquesta possibilitat es vegi cada cop més lluny. Tant és així que el perill és que en un futur acabin quedant reduïts a representar l'eterna ala dura de l'esquerra, amb l'única aspiració de superar la millor marca d'IU de l'etapa de Julio Anguita.

Podem no és només un perfil “masculí, madrileny, universitari i d'un nivell sociocultural mitjà-alt”, es lamentava la líder morada a Andalusia, Teresa Rodríguez, ferma partidària que la seva federació obtingui la màxima independència respecte al partit estatal. Però, inevitablement, aquesta és la imatge de la formació que s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu: un partit urbà, liderat per homes de classe acomodada i més teòrics que pragmàtics a l'hora d'executar l'estratègia política. I tot plegat té dos noms propis indiscutibles: Pablo i Íñigo. Quina és, doncs, la diferència entre els dos actors principals del ball de bastons en què s'ha convertit Podemos?

Dos camins

Ideològicament, les discrepàncies no són tan insalvables com volen fer creure les parts enfrontades, si bé estratègicament l'un i l'altre han optat per prendre camins diferents, decisió que ha fragmentat el partit en dos corrents aparentment irreconciliables. En els últims temps, s'han dit de tot l'un a l'altre: autoritari, masclista, tou, mentider i deslleial són alguns dels molts adjectius que s'han dedicat. S'han mimetitzat tant en l'esperit caïnita del socialisme –que tant havien posat com a exemple de mala praxi–, que en els darrers temps han aconseguit eclipsar les tensions internes dels contrincants. I això que en alguns moments –sobretot quan discutien sobre el

model de congrés–, amb els papers a la mà, resultava gairebé impossible desxifrar el perquè de la disputa.

Ara, amb el congrés ja convocat, i sota el paraigua Podem per a totes d'Iglesias i Recuperar la il·lusió d'Errejón, l'enfrontament de projectes se centra, entre altres aspectes, a buscar la manera de fer-se més visibles i d'ampliar la base electoral després del fracàs de l'intent de sorpasso del 26-J. Un cop ha comprovat que la pell de xai que va exhibir en aquella campanya no li escau, Iglesias proposa tornar a les essències radicals –actuar a “l'ofensiva”–, fer servir un to dur en els missatges i liderar el malestar del carrer per erigir-se en el baluard dels obrers i plantejar un setge feroç al PP i al PSOE.

Allargar la mà al PSOE

El número dos de la llista, en canvi, defensa que, sense arraconar la pancarta, Podem ha de ser capaç d'entendre's amb el socialisme a les institucions, per demostrar que és un partit possibilista, mentre intenten “seduir” l'electorat i fer-se presents entre la classe mitjana. Malgrat que els d'Errejón insisteixen que ell no se sent identificat amb la imatge de moderat i pactista que li atribueixen, sempre en contraposició a la de radicalitat que pengen a Iglesias, el cas és que no fa res per trencar amb aquestes etiquetes. No li van agradar gens les referències a la “calç viva” del seu cap de files i des del seu entorn es deixa caure que potser s'hauria d'haver afluixat davant la investidura de Pedro Sánchez.

De fet, el germen de les lluites d'ara prové d'aquella etapa d'estranyes negociacions amb el PSOE i, sobretot, del resultat del 26-J. Iglesias culpa Errejón d'haver-lo presentat com el que no era, mentre que el seu cap de campanya atribueix bona part dels mals a la coalició electoral amb IU. Tot i les diferències de criteri, uns i altres han acostat posicions en els darrers dies amb vista a una eventual fórmula de fusió amb els d'Alberto Garzón, endurant les condicions per fer-ho possible.

Sectors com el de Carolina Bescansa –que intenta fer de mitjancera– opinen, però, que ni ideològicament ni des de l'òptica programàtica són tan antagònics. A banda d'algun matís, tampoc en matèria territorial, ni en el discurs envers Catalunya ni en la descentralització del projecte en federacions i partits. Llavors quin és el moll de l'os de la lluita? Segons els d'Iglesias, l'intent del número dos de voler-se quedar amb el tros més gran del pastís orgànic i restar poder al secretari general –entre altres coses, manllevar-li la potestat de convocar referèndums interns– per traslladar-lo a un consell ciutadà que Errejón aspira a controlar. Suggereix que el que realment vol és prendre-li el lideratge per la porta del darrere. Un precedent, força sagnant, va ser la batalla pel control de la federació de Madrid, que va guanyar Iglesias. Aquella escomesa va desfermar una mala maror que ha anat creixent.

Errejón es defensa argumentant que les amenaces d'Iglesias de deixar el càrrec si no s'avalua el seu projecte són un globus sonda que pretén atacar la pluralitat. “La secretaria general no està en discussió”, sentència. Així que, si d'aquí a uns dies la situació no fa un gir de 180 graus, el congrés s'albira com l'avantsala de l'ocàs morat.

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 29-01-2017 Pàgina 40
- El Punt Avui. Barcelona 29-01-2017 Pàgina 28
- El Punt Avui. Camp i Ebre 29-01-2017 Pàgina 28
- El Punt Avui. Lleida 29-01-2017 Pàgina 28
- El Punt Avui. Maresme 29-01-2017 Pàgina 28
- El Punt Avui. Catalunya Central 29-01-2017 Pàgina 28

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1055594-podem-madura-a-garrotades.html>